

תוספת מס' 1

לעתון הרשמי, גליון 902 מיום 6 ביולי, 1939.

פקודת החברות (תקון).

מס' 25 לש' 1939.

פקודה המוסיפה לתקן את פקודת החברות.

הנציב העליון לפלשתינה (א"י) מחוקק בזה בעצתה של המועצה הפלשתינאית (א"י) לאמור:—

1. פקודה זו תקרא פקודת החברות (תקון), 1939, וקוראין אותה כאחת עם פקודת החברות, הקרויה לקמן הפקודה העיקרית.
2. סעיף 68 מן הפקודה העיקרית יתוקן ע"י החלפת המלים: „הפרוטוקול כנ"ל“, במלים „כל פרוטוקול מהפרוטוקולים המוזכרים בסעיף־קטן (4) של סעיף זה“.
3. סעיף 105 מן הפקודה העיקרית יתוקן —
- (א) ע"י החלפת המלים „ממשלת פלשתינה (א"י)“, המופיעות בסעיף־קטן (4) של אותו סעיף, במלים „הנציב העליון או מכל פקיד או ועדה המורשים על ידו לכך“;
- (ב) ע"י הוספת הסעיף־קטן דלקמן שיסומן כסעיף־קטן 4 א' ויבוא לאחר סעיף־קטן (4):—

„(4 א) אם נראה לנציב העליון כי אדם שקבל מאת הנציב העליון או מכל אדם אחר או מכל ועדה, המורשים על ידו לכך כאמור לעיל, תעודה המזכה אותו לעסוק בפלשתינה (א"י) כמבקר חשבונות, נמצא אשם בהתנהגות שאינה הולמת את המקצוע, או גילה שאינו מוכשר או שאשם בהתרשלות גסה במילוי תפקידיו המקצועיים, או יצא חייב בדינו בעברה פלילית, רשאי הנציב העליון לבטל את התעודה או לצוות כי יופסק תפקדו למשך הזמן שייקבע על ידו:

בתנאי שלא ינתן צו לביטול או להפסקת־תוקף, אלא אם היתה לבעל התעודה הזדמנות להגיש לנציב העליון הודעה בכתב שבה הוא מלמד זכות על עצמו“.

4. סעיף 151 מן הפקודה העיקרית יתוקן ע"י הוספת המלה „או“ בסוף פסקא (ד) של סעיף קטן (2) מאותו סעיף וע"י הוספת הפסקא החדשה דלקמן לאחריה:—

תיקון סעיף 151 מן הפקודה העיקרית.

„(ה) שמן הדין ומן היושר לפרק את החברה“.

5. סעיף 159 מן הפקודה העיקרית יתוקן ע"י ביטול סעיף-קטן (2) הימנו.

תיקון סעיף 159 מן הפקודה העיקרית.

6. סעיף 220 מן הפקודה העיקרית יביטל והסעיפים דלקמן יבואו במקומו:—

החלפת סעיף 220 מן הפקודה העיקרית בסעיפים חדשים.

220. בפירוק עסקיה של חברה שהפסיקה את פרענותיה, הרי בכל הנוגע לזכויותיהם של נושים מובטחים ושאנים מובטחים ולחובות בני הוכחה ולהערכת תשלומים שנתיים וחובות שבעתיד ושעל תנאי יחולו ויקוימו אותן ההוראות הנהוגות באותה שעה עפ"י חוק פשיטת הרגל לגבי נכסיהם של אנשים שהוכרו לפושטירגל, וכל האנשים שיהיו זכאים בכל מקרה כזה להוכיח את זכותם לקבלת דיודנדא ולקבל דיודנדא מתוך נכסי החברה יכולים לבוא מכוה הפירוק ולתביע מאת החברה את המגיע לו בתוקף סעיף זה.

„הטלת חקנות פשיטת הרגל בפירוק חברות שהפסיקו את פרענותיהן“

220 א.—(1) בפירוק חברה יש לשלם את החובות דלקמן, שיהא להם דין קדימה על פני כל שאר החובות:—

תשלומים בעלי דין בכורת.

(א) כל מסי עיריה, מסי מועצות מקומיות או תרומות שהן בבחינת מסים המוטלים עפ"י פקודת העדות הדתיות (ארגון), המגיעים בתאריך המתאים ואשר הגיע זמן פרעונם תוך 12 החדשים שלפני אותו תאריך, וכל מסי ממשלה מוערכים שהוטלו על החברה עד היום השלושים ואחד במרץ שקדם לאותו תאריך ואשר אינם מצטרפים ביחד ליותר מהערכת שנה אחת;

פרק קכו.

(ב) כל שכר או משכורת של פקיד בעד שירותים שניתנו לחברה במשך ששת החדשים שקדמו לתאריך המתאים, בסכום לא יותר מחמשים פונט, בין שהרויח הפקיד את המשכורת או השכר, כלם או מקצתם, בתור דמי-קימיסיון ובין שלא הרויח אותם כך;

(ג) כל שכר-עבודה של פועל בשעור של לא יותר מחמשים פונט, בין שהשכר נקבע על יסוד זמן העבודה ובין שנקבע על יסוד כמות העבודה, המגיע בעד שירותים שניתנו לחברה בששת החדשים שקדמו לתאריך המתאים;

(ד) כל סכומים על חשבון פצויים על פי פקודת הפצויים לעובדים, בגבול של לא יותר ממאה פונט לכל אדם יחיד, שהגיעו לפני התאריך המתאים, אך בהתחשב עם הוראות סעיף 5 של אותה פקודה;

פרק ענד.

(ה) כל סכומים המגיעים למשכיר בתורת דמי־שכירות של בתים וקרקעות ששכרה החברה, בעד לא יותר משנה אחת לפני התאריך המתאים.

(2) מקום שתשלום פצויים עפ"י פקודת הפצויים לעובדים הוא תשלום שבועי, הרי לצורך פסקא (ד) של סעיף־קטן (1) מסעיף זה יהא התשלום המגיע לחשבון זה התשלום החד־פעמי שבו אפשר לפדות את התשלום השבועי, לכהיה גיתן להיפדות, אילו הגיש המעביד בקשה לכך עפ"י אותה פקודה.

זרק קנר.

(3) אם שולם לפקיד או לפועל העובדים אצל הברה סכום כסף לחשבון משכורת או שכר עבודה מתוך כספים שהלוה אדם לחברה לצורך זה, הרי בפירוקה של החברה תהא לאותו אדם זכות קדימה על הכספים שהולוו ושולמו כאמור, עד לאותו שיעור שבו הופחת, כתוצאה מן התשלום, הסכום שביחס אליו היתה מגעת לאותו פקיד או פועל זכות־קדימה בשעת פירוק.

(4) החובות דלעיל —

(א) יהיו שוים זה לזה במעלה וישולמו במילואם, מלבד אם אין הנכסים מספיקים לתשלומים, ובמקרה זה יופחתו בשיעורים שוים;

(ב) במדה שנכסי החברה המצויים לתשלום חובותיהם של הנושים הכלליים אינם מספיקים לתשלום החובות דלעיל, תהא להם זכות־קדימה על תביעותיהם של בעלי אגרות חוב עפ"י כל שעבוד רובץ שנוצר ע"י החברה וישולמו בהתאם לכך מתוך כל רכוש הכלול באותו שעבוד או משועבד לו.

(5) החובות הנזכרים לעיל ישולמו מיד, עד כמה שנכסי החברה מספיקים לשלם בהם את החובות הנ"ל, ובלבד שיפרישו את הסכומים הדרושים לכיסוי הוצאות המשפט והוצאות הפירוק.

(6) הביטוי „התאריך המתאים” בסעיף זה פירושו —

(א) לגבי חברה שנצטותה ע"י בית המשפט להתפרק מאונס, ולא התחילה קודם לכן להתפרק מרצון — תאריך צו הפירוק;

(ב) בכל מקרה אחר — תאריך התחלת הפירוק.

220 ב.—(1) כל העברה, משכנתא, מסירת סחורה, תשלום כסף, הוצאה לפועל או כל פעולה אחרת ברכוש, שאילו נעשו ע"י אדם פרטי או נגדו היו רואים אותם, במקרה של פשיטת רגל מצדו, כמתן זכות־בכורה במרמה, הרי אם נעשו ע"י חברה או נגדה רואים אותם, במקרה של פירוק עסקיה, כמתן זכות־בכורה במרמה לנושיה ולא יהא להם, אפוא, כל תוקף. (2) לצורך סעיף זה רואים את התחלת הפירוק כמקבילה להגשת בקשת פשיטת רגל במקרה של אדם פרטי.

זכות־בכורה
במרמה.

(3) אם העבירה חברה את כל רכושה לנאמנים לטובת כל נושיה, תהא ההעברה פסולה לכל דבר.

220 ג.—(1) חברה המתפרקת ע"י בית המשפט שחלק מרכושה מצוי בצורת קרקע שרובצים עליה תנאים מעיקים, או בצורת מניות או סטוק בחברות, או בצורת חזים שאין בהם ריוח או בצורת כל רכוש אחר שאינו בר־מכירה או שאינו בר־מכירה על נקלה, מחמת שהוא מחייב את בעליו במילוי איזו פעולה מכבידה או בתשלום כל סכום כסה, הרי, ברשות בית המשפט ובהתחשב עם הוראות סעיף זה, רשאי מפרק החברה, בכתב חתום על ידו ובתוך שנים עשר חדש לאחר התחלת הפירוק או בתוך איזה ארכא שיתן לו בית המשפט, לותר על הרכוש אף על פי שהתאמץ למכור אותו או שקבל אותו לרשותו או שעשה בו כל פעולה אחרת המקנה בעלות:

ויתור על רכוש מכביד.

בתנאי שאם בתוך חדש ימים לאחר התחלת הפירוק לא נודע לו למפרק דבר מציאותו של רכוש כזה, יכול הוא להשתמש בסמכות הויתור על הרכוש, הניתנת לו בסעיף זה, בכל עת שהיא בתוך שנים עשר חדש לאחר שנודע לו על כך או בתוך אותה ארכא שיתן לו בית המשפט.

(2) הויתור כחו יפה להביא לידי גמר, החל מתאריך הויתור, את הזכויות, טובות ההנאה וההתחייבויות וזכות־הקנין של החברה ברכוש שויתרו עליו, אך לא יהא כחו יפה לפגיע בזכויותיו או בהתחייבויותיו של כל אדם אחר, אלא במדה שיש צורך בכך כדי לפטור את החברה ואת רכושה מהתחייבות.

(3) רשאי בית המשפט, בין בשעת מתן הרשות לותר על הרכוש ובין קודם לכן, לדרוש כי תמסרנה מידעות למעונינים ולהטיל תנאים למתן הרשות וליתן כל מיני ציוויים בענין, ככל אשר יישר בעיניו.

(4) למפרק לא תהא רשות לותר על רכוש עפ"י סעיף זה בכל מקרה שבו הוגשה לו בקשה בכתב ע"י אדם המעונין ברכוש הדורש מאתו להחליט אם יותר או לא יותר, ועברו שמונה ועשרים יום מיום קבלת הבקשה, או עברה תקופת הארכא שבית המשפט החליט ליתן, והמפרק לא מסר מודעה למבקש כי יש בדעתו לבקש מאת בית המשפט רשות לותר, ואילו כשהנידון הוא חוזה — כשהוגשה בקשה כאמור לעיל ועבר המועד האמור או הארכא והמפרק אינו מותר על החוזה — רואין את החברה כאילו קבלה את החוזה.

(5) על יסוד בקשתו של אדם שהוא זכאי בזכויות חוזה שנחתם עם חברה או חייב בחובות הנובעות הימנו כלפי מפרק, רשאי בית המשפט ליתן צו המבטל את החוזה באותם התנאים שיישרו בעיני בית המשפט בענין תשלום דמי נזק

לכל צד או ע"י כל צד בשל אי-מילוי החוזה או בכל תנאי אחר שיישר בעיני בית המשפט וכל אדם שמגיעים לו דמי נזק עפ"י צו רשאי להוכיח את תביעתו זו כחוב בפירוק.

(6) על יסוד בקשה מכל אדם התובע טובת הנאה בכל רכוש שויתרו עליו או שהוא חייב בהתחייבות שלא נתקיימה עפ"י פקודה זו לגבי כל רכוש שויתרו עליו, רשאי בית המשפט לאחר ששמע את טענותיהם של אותם אנשים כפי שימצא לנכון, ליתן צו המקנה את הבעלות על אותו רכוש למי שזכאי בו או המעבירו לרשותו או המוסרו למי שמידת הצדק מחייבת למסרו לו בתורת פיצויים בשל אותה התחייבות כאמור לעיל, או לאיזה נאמן בשמו הוא ובאותם התנאים שיירו בעיני בית המשפט, ומשניתן צו-הקנאה כזה עובר הרכוש הכלול בצו לידי האדם הנזכר בו לשם כך בלי שיהא צורך בשום העברה למטרה זו:—

בתנאי שאם הרכוש שמוותרים עליו הוא ירכוש חכור, לא יתן בית המשפט צו-הקנאה לזכותו של כל אדם התובע מכוחה של החברה, בין בתור חוכר-משנה ובין בתור מלוה עפ"י משכנתא שבחכירה אלא על תנאי שיעשה את האדם הנ"ל:—

(א) כפוף לאותן ההתחייבויות שהחברה היתה כפופה להן עפ"י חוזה החכירה כלפי הרכוש בתחילת הפירוק; או
(ב) אם יישר הדבר בעיני בית-המשפט, כפוף רק לאותן ההתחייבויות שהיו חלות עליו אילו הועבר חוזה החכירה לאותו אדם באותו תאריך.

ועל כל פנים (אם הענין מחייב כך) כאילו לא היה חוזה החכירה כולל אלא את הרכוש הכלול בצו ההקנאה, וכל בעל משכנתא או חוכר-משנה המסרב לקבל צו הקנאה לפי תנאים אלה שוללין ממנו את הזכות להשתתף בכל טובת הנאה ברכוש או בכל בטחון על הרכוש, ואם אין אדם התובע מכוח החברה המוכן לקבל צו עפ"י תנאים אלה, תהא לבית המשפט הסמכות להקנות את הרכוש ואת טובת הנאה של החברה ברכוש לכל אדם החייב, בין בעצמו ובין בתור בא כוח מטעם אדם אחר, ובין בעצמו ובין יחד עם החברה, למלא את ההתחייבויות החלות על החוכר לפי חוזה החכירה, והקנאה זו תהא פטורה מכל ההתחייבויות, שעבודים וטובות הנאה שנוצרו ברכוש ע"י החברה.

(7) כל שנפגע כתוצאה מויתור עפ"י סעיף זה, רואין אותו כנושה של החברה עד כדי סכום הפגיעה ורשאי הוא להוכיח את הסכום כחוב בפירוק.

242 א. בהתחשב עם התקנות הכלליות, הרי כל הצהרה בשבועה שדרוש להשבע עליה עפ"י הוראות הפקודה הזאת או לשמה, מותר לקבל שבועה עליה בפני כל שופט, רושם בית המשפט או שופט שלום, מקבל נכסים או, כשהאדם נמצא בחוץ לארץ — בפני שופט שלום או אדם אחר המוסמך להטיל שבועות בארץ שהוא מתגורר בה, בתנאי שיאושר כשופט שלום או כמוסמך להטיל שבועות מטעם ציר או שגריר בריטי, או מטעם מנהל עניני הצירות או מזכיר הצירות המשמש בתפקידיו בכל ארץ נכריה ומטעם כל קונסול-כללי בריטי, קונסול, סגן-קונסול, מ"מ קונסול או פרו-קונסול בריטי וסוכן קונסוליה בריטית המשמש בתפקידיו בכל מקום בחו"ל, או מטעם נוטריון צבורי.

כיצד נשבעין ע"י הצהרה בשבועה.

242 ב. חברה שנתפרקה ע"י בית המשפט, הרי כל שטר, שטר-העברה או מסמך אחר הנוגע רק לנכסי מקרקעים או לכל משכנתא או שעבוד אחר או לכל זכות או טובת-הנאה בנכסי מקרקעים או מטלטלים המהוים חלק מן האקטיב של החברה ואשר לאחר עריכת אותו המסמך נשארים הם חלק מן האקטיב של החברה, וכל כוח והרשאה, יפוי-כוח, צו, תעודה, הצהרה בשבועה, שטר ערבות או כתב אחר הנוגעים אך ורק לנכסיה של כל חברה ההולכת ומתפרקת או לכל מ"מ משפטי עפ"י אותו פירוק, יהיו פטורים ממס הבולים, פרט למסים המגיעים עפ"י פקודה זו.

פיטורי מסמכים וכו' ממס הבולים.

8. סעיף 255 מהפקודה העיקרית יתוקן ע"י בטול סעיף-קטן (6) הימנו והחלפתו בסעיף-הקטן דלקמן:—

תיקון סעיף 255 מהפקודה העיקרית.

„(6) אם מתפרקת החברה, הרי כל אדם אשר לאחר שחדל להיות חבר בחברה לפני רשומה כחברה פרטית היה חייב לשלם כל חוב או התחייבות של החברה או לתרום לתשלום של אלה או לשלם או לתרום לתשלומי של כל סכום לתקון זכויות החברים ביניהם לבין עצמם לגבי כל חוב כזה או התחייבות כזאת, או לשלם או לתרום לתשלומן של הוצאות המשפט והוצאות הפירוק של החברה במדה שהפירוק נוגע לאותם החובות או אותן ההתחייבויות, אלמלא נרשמה החברה כחברה פרטית עפ"י סעיף זה והחלה להתפרק בתאריך תחילת פירוקה של החברה הפרטית, יא משתתף לחשבון החובות וההתחייבויות שחבה אותם החברה הפרטית לפני שחדל להיות חבר, והמסורים לחברה מכוח רישום בהתאם לסעיף זה.”

9. סעיף 256 מהפקודה העיקרית יתוקן ע"י בטול הסעיפים-הקטנים (6), (7), (8) ו-(9) והחלפתם בסעיפים-הקטנים דלקמן:—

תיקון סעיף 256 מהפקודה העיקרית.

„(6) כל הנכסים, המטלטלים או המקרקעים, בין שמחזיקים בהם ממש ובין שיש תביעה משפטית על החזקה, השייכים לאגודה שיתופית שהם קנינה בתאריך רישומה כחברה עפ"י סעיף זה, עוברים, עם הרישום, לחברה כפי שנתאגדה עפ"י סעיף זה ויהיו קנינה, על כל הרכוש וטובת ההנאה שיש לאגודה בהם.

(7) כל החובות וההתחייבויות, בין שהם קיימים ובין שיוצרו בעתיד ובין שהם על תנאי שחבה אותם אגודה שיתופית הקיימת בתאריך רישומה כחברה עפ"י סעיף זה, יעברו, עם הרישום, לחברה כפי שנתאגדה עפ"י סעיף זה, עד כדי שיעור החוב של האגודה, ורואין אותם כאילו הועברו לחברה".

(8) כל התביעות המשפטיות וכל מו"מ משפטי אחר אשר בזמן רישום חברה בהתאם לסעיף זה הוגשו ע"י האגודה או נגדה או ע"י כל פקיד או חבר באגודה או נגדם, ימשיכו בבירורים ממש כאילו לא נעשה הרישום.

(9) כשחברה מתפרקת, הרי כל אדם אשר לאחר שחדל להיות חבר באגודה השיתופית לפני רישומה, וכל עובד אשר, מהיותו עובדו של אדם שהיה לפני מותו חבר האגודה השיתופית, היו, אלמלא נרשמה האגודה כחברה עפ"י סעיף זה, ואילו התחילה להיות מתפרקת בתאריך התחלת פירוקה של החברה, חייבים לשלם או לתרום לתשלומם של כל חוב או התחייבות של האגודה או לשלם או לתרום לתשלומי של כל סכום לשם תקון זכויות החברים בנייהם לבין עצמם לחשבון אותו חוב או אותה התחייבות או לשלם או לתרום לתשלומן של כל הוצאות משפטיות והוצאות הפירוק של האגודה במדה שהן נוגעות לחובות או להתחייבויות הנ"ל, יהיו משתתפים לחשבון החובות או ההתחייבויות של החברה שהאגודה השיתופית חבה אותן ואשר עברו לחברה עם רישומה בהתאם לסעיף זה, כפי שאותם החובות או ההתחייבויות היו קיימים כשאותו אדם חדל להיות חבר, ואילו לגבי עובדו, כפי שהיו קיימים בשעת מותו של אותו חבר".

(ב) ע"י הוספת הסעיפים הקטנים דלקמן, שיסומנו כסעיף־קטן (11) ו־(12), ויבואו בסופו של הסעיף:—

(11) הוראות הסעיפים 62 ו־92 של פקודה זו לא תחולנה על אגודה שיתופית הרשומה כחברה עפ"י סעיף זה.

(12) עם רישומה של אגודה שיתופית כחברה עפ"י סעיף זה, יעביר רושם האגודות השיתופיות לרושם החברות העתק של כל הרשימות שבפנקס המשכנתאות והשעבודים שלו הנוגעים למשכנתאות או לשעבודים שנוצרו ע"י האגודה לפני רישומה כחברה ואשר היו קיימים בשעת רישומה כחברה יחד עם כל המסמכים שברשותו היוצרים את המשכנתאות או השעבודים הנ"ל או המשמשים עדות להם ולאח"כ ירשום רושם החברות, בלא כל מס, בפנקס המשכנתאות והשעבודים שלו את הפרטים הכלולים בהעתק הנ"ל ביחס לכל משכנתא כזאת או שעבוד כזה.

סעיף־קטן זה רואין אותו כאילו קבל תוקף בתאריך מתן התוקף לפקודת החברות (תקון), 1937.